

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956849143792/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

tigede hun sig Hammen og gik bort. Bygdens Folk saa hende springe i Havet og svømme bort med en anden Sæl. Det var hendes første Mage, der havde ligget og ventet paa hende i alle de Aar, hun havde levet blandt Mennesker.

Saa vemodigt er der blevet fablet om Sælerne. Maaske skyldes det en ond Samvittighed. Naar Menneskene engang imellem med Fakler og Lygter drister sig ind i Fjeldenes inderste Stenkamre, er det ikke for at belure Sælfolkets Dans, men kun for at dræbe Sælerne og deres Unger. Det er den mest fantastiske Jagt, der findes: den har lokket mange raske unge Mænd, men en og anden er sikkert vendt tilbage, saaret i sit paradoksale Menneskehjerte.

Moderne Turister er Verdens mest ubehjælpssomme Skabninger. De kommer aldrig til Sjeyndir, for der er intet Hotel, og Cook og Bennett arrangerer ikke Ture dertil. Desuden er der i Reglen Brænding, saa at man slet ikke kan komme i Land. Og det er altsammen kun godt. Turistliv paa dette Sted vilde virke som Jazz i et Observatorium.

I Virkeligheden er det kun en lille Kreds af fantastisk anlagte Sportsmænd, der tilfulde er inde i Sjeyndirs Mysterier. I deres Selskab *kan* man med Udbytte besøge Stedet, men uden Naturens Naade, der ligesom den teologiske Naade er blind og umotiveret, kommer dog alle menneskelige Anstrengelser tilkort. Man kan besøge Sjeyndir i det fineste Vejr, og dog finde Dønningerne saa svære, at enhver Tanke om at nærme sig Kysten maa opgives. Til andre Tider, naar man slet ikke venter det, er der Dødvande i Bugten, og Eventyret lader sig som et fromt Vilddyr gribe med de bare Hænder.

I Sommer havde jeg det Held at komme til Sjeyndir i det rette Selskab og under Vejrforhold, som ikke var helt ugunstige. Motorbaaden gyngede ganske vist en hel Del, og den lille Jolle hoppede op og ned som en Prop, da vi stødte fra og langsomt roede ind mod en af de vældige Huler, der aabner sig i den lodrette Kyst. Men min naturbenaadede Ledsager kendte alle Sjeyndirs Grotter som sin egen

Lomme og vidste nøjagtigt, hvad man kan tillade sig. Naar han lovede at *vise mig noget*, var jeg ikke den, der sagde Nej.

Kysten steg og steg foran os, og Hulen voksede til en Portal. Det begyndte at blive mørkt, Brændingen, der før havde bruset frit og tonløst, fik en hul og rungende Klang.

— Kan Loftet ikke falde ned?

— Loftet kan ikke falde ned. Hvad der kan være af løse Sten, skal Søen nok faa pillet ned om Vinteren.

Der var c. 15 m til Loftet, og det vejede vel sine Millioner af Tons. Bølgerne spulede ind gennem Grottegangen, steg langs Væggene, løftede vor tre Meters Jolie, sank igen, blottede Tang og Alger til et Par Meter under dagligt Vande og gemte Baaden som et Insekt i en hul Haand. I disse Øjeblikke saa det ud, som om Dønningerne lukkede for Indgangen, Dagen skinnede igennem dem, og Lysskæret i Hulen var glægrønt. Vi var i Havets Vold, vi tumledes af dets Kraft, vi overdøvedes af dets Larm. Denne Larm var det vældigste af alt. Det var som om Bølgerne var flydende Glas, der splintredes opad Klipperne og samlede sig igen i Millioner af Glaskugler, der raslende trillede tilbage i deres ubændige og klingre Element. Det hele samlede sig i en høj, tempelagtig Klang, overvældende, og samtidig andagtsfuldt hviskende i det enorme Rum.

Vi kom dybere og dybere ind, og det blev mørkere og mørkere. Men da vi havde roet 50—60 m, trængte der igen Lys ind i Hulen. Det kom fra Siden gennem et højsiddende Vindue og afslørede et kyklopisk Interiør. Midt i Grotten stod en Søjle. Den var saa tyk som et Taarn og samlede i sig hele Vægten af en fantastisk konstrueret Hvælving. Der var paa dette Sted en Korsvej af Grotter. Den lange Gang, vi var kommet ind ad, krydsedes vinkelret af en anden, og begge fortsatte sig dybt ind i Fjeldets Masse. Vi var ikke i en Hule, men i et System af Huler.

I Vandets grønlig Tasmørke stod et Par Sæler og iagttog os, tavse og nysgerrige som en anden Tilværelses Repræsentanter. Mørket fortættede sig bagved dem. Langt inde for Enden af den ene Grottegang glimtede en hvid Sandstrand. Men Vandet var for uroligt